

[Poul Møller.]

når nogen ikke kan opfatte noget, så betyder det ikke altid, at det er opfattelses- evnen, der er noget i vejen med. Når man ryger panden ind imod en mur og der lyder en hul lyd, behøver det ikke at være muren, der er hul. Dette være sagt til finansministeren i al venskabelighed.

Nogle ord om hans udtalelser om selskabs- skatterne. Det er jo meget svært at sammen- ligne selskabsskatterne, men jeg går ud fra, at den omtale af selskabsskatterne, finans- ministeren gav, ikke skulle opfattes således, at finansministeren fandt, at de var urime- ligt lave her i landet, at det altså ikke var noget skræmmeskud, der blev afskudt.

Så må jeg gøre et par bemærkninger til statsministeren. Statsministeren siger, at det røde kabinet eksisterer ikke og har i øvrigt aldrig eksisteret. Jeg går ud fra, at det er farven, statsministeren ikke kan lide; den generer ham åbenbart. Der sker jo så meget i folkemunde, ting kan få et navn, som næsten er uudryddeligt. Men hvis vi nu skal holde os til kendsgemingerne: hvad man nu kalder det eller ikke kalder det, eksisterer kontaktudvalget. Man kunne også kalde det samarbejdsudvalget, men det er måske også et uartigt ord imellem de to partier?

Efter debatten i dag kan man jo tvivle på, om det er stuerent at kalde det et sam- arbejdsudvalg. Som sagt: kontaktudvalget eksisterer vel, det er vel stadig noget af en kendsgerning? Jo mindre kendsgerning det er, desto mere tilfreds vil vi være med statsministeren. Men hvis kontaktudvalget eksisterer og det røde kabinet ikke eksisterer, så er det jo kun et spørgsmål om navnet. Man sætte ølse for eller ølse bag, pølsen beholder alligevel sin smag — og sin farve, efter at den er blevet kogt.

Om jordlovene: jeg forstår statsministe- rens svar således, at regeringen møder med frie hænder og er frit stillet til forhandlinger om jordlovene, og at der altså ikke skal foregå drøftelser eller orientering på forhånd med socialistisk folkeparti. Ordene „frit stillet og frie hænder“ synes jeg i og for sig strider mod den opfattelse af samar- bejdsaftalen, som hr. Aksel Larsen har givet udtryk for, nemlig at alle vigtige pro- blemer skal drøftes i kontaktudvalget. Jordlovene er dog et af de vigtige problemer.

Men jeg er tilfreds; så er vi kommet så langt under denne åbningsdebat, at jordlovene ikke skal forhandles med SF, inden de skal forhandles med andre partier.

Statsministeren citerer ganske korrekt fra sit propagandablad, hvor der står:

„De konservative kan støtte regeringens politik, så kommer samarbejdet af sig selv og dermed indflydelsen.“

Det vil sige, at vi først skal erklære os for at være et støtteparti til socialdemokra- tiet, så kan der blive taget hensyn til os, så kan vi få nogen indflydelse. Ja men hvor- dan er det dog, et samarbejde må være her i salen? Statsministeren drømmer vel ikke om, at vi skulle være støtteparti til hans regering? Det ville dog være selvmord af os, fuldstændig selvmoderisk — det kan jeg også forsikre hr. Erhard Jakobsen for. Meningen må vel være, at lovforslagene kommer her til forhandling, og så må man se, om der kan findes et kompromis imellem liberale konservative synspunkter og social- demokratiske synspunkter — ikke således at den ene støtter regeringen, eller at den anden lader være med at støtte regeringen, men således at vi forhandler lovforslagene på normal vis, og at en mindretalsregering møder åben for samarbejde til alle sider, også til den store side, der findes på højre side af midterlinjen. Sådan må det være.

Se, egentlig skulle jo — efter det, der er sket i sommerens løb — denne debat være afsluttet med, at regeringen var væltet; men den har jo selv optrådt uhyre forsigtigt, så allerede af den grund vil det nok kunne lade sig gøre at lade den sidde et stykke tid, hvortil kommer, at jeg trods alt efter debat- ten må konstatere, at den vel stadig har sit flertal i behold. Skulle der være tvivl herom, beder jeg dem, der er i tvivl, om at rejse sig op.

Formanden: Så må jeg vel hellere sætte mig.

Poul Møller: Det var fornuftigt. Selv efter at formanden nu har sat sig ned, har jeg noteret mig hr. Erhard Jakobsens til- sagn om, at han en skønne dag vil være med til at vælte regeringen, hvis den går for vidt. Nu ved vi jo, at hr. Knud Hertling i stedet for er trådt til, således at de 90 stadig væk er 90. Men vi husker hr. Erhard